

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΛΕΓΕΙΟ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Μιά σιωπή και τώρα έχει περάσει
στ' όνειρο μέσα ή πλάστρα σου ή ζωή,
πνοή που δε χαϊδεύει πια τ' άδση,
αβυσσμένη στ' αερογύλι μουσική.
'Άλλοι στη σκέψη την τυραγιασμένη
πού τ' άπιαστα νά πάσει πολεμιά!
Δεσμός κανέναν τώρα δε σ' δένει
μέ τ' καθημερινά τ' άνθρωπιά...
"Ομοι, ίδου του βράχου εκείνη ή άκρη
πόσες φορές οι δυό μας πέρα εκεί
δέν άπονυχωθήκαμε, τ' άμωρη
της θάλασσας κυττάζοντας μαζί!

Μαζώ! μά τώρα ούτε ίσκιος από σένα,
ούτε όση μιάς άνάσας ταραχή,
στά μάτια μοναχιά τ' άλπιμνα
σε φέρνει άχνόν ή μιάρη διαλογή.
Και σε φωτώ, καλέ μου, άξέχαστέ μου,
πες μου, θα σε ξανάωδη άλλη φορά,
θα σε μαντέψω ποθενά, ή ποτέ μου
και σ' έχωσα άπ' όλουθε άληθινά;
Τό πνεύμα εκείνο, εκείνο σφραγισμένο
μέ τη λευκή σφραγίδα του φωτός,
έδουσε, πάει ή νά τό περμένο
να μέ ξαναφωτίση μ' άλλο φως;

Της πίστης σου κ' άν ήταν μά σταγόνα
στην άπιστη νά στάθηκε μοναχιά,
τέτοιο βαρύν κ' άνίστητον άγάνα
δε θα ν' άγωνίζονταν ή φτωχιά.

Και την έλλάδα σύντροφη έλεύσασα
θά κλειούσα έγώ στά βάρη της ψυχής
ή ύπομονετικά θά καρτερούσασα
την ώρα νά σε βρω και νά μέ βρής.
Μιά τέτοια χάρη—άλλοίμονο κ' ώμένα!
καίσεις ποτέ δε μούδωκε θεός,
κ' ή μοίρα μου νά κλαίω τώρα κ' έσένα
ού νά σε πήρε άγνώστια ό χαμός.
ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

σηκε ό αποστός. Αυτόν προτεινόν μάρτυ-
ρά μου.
—Ω, γυναίκα, είπε ό δικαστής, ό
μάρτυς πού προτεινεις είναι ό καλύτερος
άπ' όλους, αλλά γιά ένα άλλο δικαστή-
ριο νά σε πήρε άγνώστια ό χαμός.
—Τόν προτεινόν μάρτυρα, είπα, φώ-
ναξέ ή Ίνές.
—Καλά, είπε ό δικαστής. Γραμματικέ και σεις λοχαγέ, γιά νά
μήν άδίκησμε κανένα, θα πάμε νά πάρουμε την μαρτυρία πού προ-
τείνει ή νέα.
'Ο ήλιος πού έδνε εκείνη την ώρα, έχρυσόσνε τον ορίζοντα, όταν
ό δικαστής, μέ τον γραμματικό του, την ακολουθία του, τους προή-
γοντας τού Τολέντο, την Ίνές και τον Ντιέγκο, ακολουθούμενος κ'
από άμέτρητο πλήθος κόσμου, έφτασαν στην έκκλησία της Βέγκα
και μπήκαν μέσα.
'Ο γραμματικός πήγε και στάθηκε μπροστά στό θαματουγό ά-
γάλμα τού Έσταυρωμένου, άκούησις τό χέρι του στό βάρθρο του και
μέ τόνον έπίσημο ρώτησε:
—'Ιησού, Υιέ της Μαρίας, μπορείς νά βεβαιώσης ότι πραγμα-
τικά ένα άπόγευμα ό Ντιέγκο Μαρκιές μπροστά στό θεία ρόδια σου
ώρμησθηκε νά στεφανώθη την Ίνές τών Βέγκας ντ' Ακούνα;
—Μιά άπέραντη σιγή έγινε μέσ' στην έκκλησία. Έπειτα ξαφνικά
άκούσθηκε μία υπεράνθρωπος φωνή πού είπε αυτά τ' ά λόγια:
—Ναι, τό όρκήσθηκε!..
"Όλο τό πλήθος πού ήταν συγκεντρωμένο μέσ' στην έκκλησία
κύτταξε έντρομο τό άγάλμα. Και τότε είδε πώς τ' ά χείλη τού 'Ιησού
είχαν άνοίξει και πώς τό μαρμαρίνο χέρι του είχε βγή άπ' τ' ά καρ-
φιά του κ' είχε σηκωθεί έλαφρά πρós τ' επάνω.
'Η ανεπαίτηχη εκείνη μαρτυρία καταγορήθηκε στό πρακτικά τού
δικαστηρίου και την υπέγραψαν όλοι όσοι βρόθησαν εκεί μπροστά.
Τό άγάλμα τού Έσταυρωμένου μένει από τότε άκόμη ως σήμερα
μέ τό χέρι έξω άπ' τ' ά καρφιά, άνασχωμένο και μέ τ' ά χείλη ά-
νοικτά. 'Η Ίνές ντ' Ακούνα έπειτα άπ' την πανηγυρική εκείνη δι-
καισίσι της άπαρτήθηκε της χάρες τού κόσμου και κλεισθηκε
σ' ένα μοναστήρι.
'Αλλά και ό Ντιέγκο Μαρκιές, πού ζήτησε άπ' τόν βαθ-
μό και τους τίλους του, κλεισθηκε έπίσης σέ μοναστήρι.
'Από τότε κάθε χρόνο, την ήμέρα έ-
κείνη, στην έκκλησία της Βέγκα γιορ-
τάζεται ή επέτειος τού θαιματος, πού
έκανε ό 'Ιησούς μέ τό άποκαθηλωμένο
χέρι του.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

'Ο Γεώργιος... έπιπολεοβυαλιτής. 'Η κατάπληξις τού Μαυ-
ρημιάλη. Στά Τριμκαλα. Ένα περίηρη ταιμπεσί. 'Η ά-
τεωσία τών Κυρίων. 'Ο Γεώργιος και ε λαός του. Τό πεί-
ημα τού θρηοδιδασκάλου. 'Ο σκοπός τών Άνακτέρων πού
πυρεβέλεσε τόν Βασιλέα, κλπ.

"Όταν στά 1909 συνέβη ή μεγάλη πυρκαϊά τών άνακτέρων, ό βε-
σιλεύς χωρίς νά χάσει καθόλου την ψυχραιμία του έστρεξε νά βοηθή-
ση τους άλλους στην διάσωση τών επίπλων. Έλαβε μάλιστα κ' αυτός
μέρος στην σειρά πού είχε σχηματισθή γιά τή μεταφορά τών επίπλων
από τό παλάτι στον κήφο.

Έκείνη την ώρα έφτασε στά άνακτορα και ό τότε πρωθυπουργός
Κ. Μανωμιάλης, ό οποίος δέν ήμπορούσε νά κρατήσει την έκπλη-
ξι του.

—Μεγαλειότατε, τού είπε, θαμάρξω την ψυχραιμία και τό θάρρος
σεσ και σ'εσ συγκαίω από καρδιάς.

—Τι θέλετε λοιπόν νά κάμω; άπάντησε ό Γεώργιος. Μονάχα ή
γυναίκες κλαίουν. Οι άνδρες άγωνίζονται και στό τέλος νικούν!..

Μιά φορά πού έπεσεξέφυη τ' ά Τριμκαλα ό Γεώργιος, οι κάτοικοι
της πόλεως θέλησαν νά τον φιλοξενήσουν ακολουθώντας τ' ά παλιή
έθιμα τού τόπου. Έδιάλεξαν λοιπόν κάτι βαθύσκιες ίτιές, έστρωσαν
καταγής χωριά κλαδιά κ' έψησαν άρνιά στην σούβλα.

"Όταν ήλθε ή ώρα τού φαγητού, ό βασιλεύς ρώτησε τους αν-
τατημόνας του με μία άπροσποίητη έκκλησι:
—Μά πώς δέν ήλθε καμιά κυρία στό τραπέζι;

Έκείνοι προσπαθήσαν να του δικαιολογηθούν διαος-διαος, γιατί
δέν περιμέναν ποτέ να τους κάμει τέτοια ερώτησι ό ύψηλός Έ-
νων.

Είμε γνωστών ότι ό βασιλεύς Γεώργιος δέν έλάμβανε ποτέ κανένα
προφυλακτικό μέτρο και κιαλοφορού-
σε έλεύθερα μέσα στό πλῆθος, τό ό-
ποιο κυριολεκτικά τον έλάτρευε γιά
την καλοσύνη της καρδιάς του.

"Όταν τόν ερώτησαν κάποτε σχετι-
κά με την άδιαφορία πούδείχτε
στους κινδύνους, άπάντησε:
—Πρέπει νά ξέρετε ότι ή άφο-
βία μου είναι οικογενειακή κληρονο-
μία. 'Ο πατέρας μου κ' ό αδελφός
μου περιεφέρονται χωρίς κανένα φό-
βο μέσα στις λαϊκές συναισής της
Δανίας και δέν έπαθαν ποτέ τίποτε.
Και τί κακό μπορεί νά μου κάμει
ό λαός μου; Ξέρω πόσο μ' αγαπά και δέν έχω γι' αυτό καμιά άμφι-
βολία.

Περιήγημοι έχουν μείνει οι πρώτοι στίχοι από ένα ποίημα πού ά-
πήγησε πρós τμήν τού Γεωργίου, σέ μία περιοδεία του, κάποτε,
έπαρχιώτης δημοδιδασκάλος, άσχολούμενος με την τέχνη.

Τό ποίημα αυτό αρχίζει ως έξης:

'Ως εἰς παρσίσης, βασιλεύ,
μετά τής βασιλίσσης
και τών παιδιών έπίσης...

'Ο βασιλεύς τό θημιόταν συχνά αυτό τό περιστατικό και τό άνέ-
φερε γελόντας κατά τις διάφορες φιλικές συγκεντρώσεις. "Όταν
μάλιστα τύχανε κανείς από τους παρευρισκόμενος νά πη ετής βα-
σιλίσσης, ό βασιλεύς συνεπλήρωνε γελόντας:
...Και τών παιδιών έπίσης!..

Μιά νύχτα πού γιόριζε από έναν περιπάτο, ενώ έπιησιάζε στα ά-
νακτορά του, άκουσε ένα σποαό νά τού φωνάζει:
—Τίς εἰ;
'Ο βασιλεύς όμως δέν άπάντησε και ό σκοπός επανέλαβε την έ-
ρώτησι.

Έπειδή όμως και πάλιν δέν έλαβε άπάντησι, ό σκοπός αναγκά-
σθηκε νά τού φωνάξει γιά τρίτη φορά:
—'Απάντησε ή θά πυροβολώσω.
'Ο βασιλεύς έξακολουθούσε νά σιωπά. 'Ο σκοπός έπυροβόλησε
τότε και ή σφαίρα πέρασε πλάι στό
βασιλέα, χωρίς έντύνως νά τον πλη-
γώσει.

'Ο Γεώργιος έπιησιάζε τότε πρós
τό μέρος τού σκοπού, στον όποιον άπε-
κάλυψε την ταπεινότητά του. Την άλλη
μέρα δέ τον εκάλισε στό άνακτορα,
τόν συνηχούσε γιά την πεθαγκιότητά
του και τού άτένεψε ένα μετάλλιο.

